

Arrest

nr. 43 387 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2010 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 februari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J.CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Op X treedt verzoeker in het huwelijk te Turkije met mevrouw X. (...) van Belgische nationaliteit.

Op 26 oktober 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging in functie zijn Belgische echtgenote.

Op 15 januari 2008 gaat de Dienst Vreemdelingenzaken akkoord met de aflevering van het voormelde visum.

Op 21 augustus 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 20 augustus 2009.

Op 29 augustus 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 20 augustus 2014.

Op 18 november 2009 wordt de echtscheiding van verzoeker en mevrouw C.G. (...) uitgesproken door de Turkse rechtbank van eerste aanleg van Sultandagi.

Op 4 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, welke gemotiveerd wordt als volgt:

“(…)

Volgens artikel 42quater van de wet van 15/12/1980: het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard. Uit het rijksregister blijkt dat de betrokkene officieel gescheiden zijn sinds 18/11/2009. Het recht op verblijf van betrokkene wordt dan ook ingetrokken.

“(…)

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan *“van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van de formele en van het zorgvuldigheidsbeginsel. “*

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(…)

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard. De Minister baseert zich hiervoor op het rijksregister waaruit blijkt dat betrokken partijen officieel gescheiden zijn sedert 18 november 2009.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling. De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste. Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het bevel het land te verlaten. De aangehaalde motivering is niet evenredig

aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging. Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

De beslissing d.d. 25.02.2010 stelt:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15/12/1980: het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene officieel gescheiden zijn sedert 18/11/2009.

Op 9.07.2007 zijn verzoeker en mevrouw G.C. (...) (geboren te H. (België) op (...)1986) gehuwd voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Aksehir (Turkije) (zie stuk 2).

De intenties van beide echtgenoten waren oprecht en zij wensten een duurzame levensgemeenschap en een gezin te vormen. Van een schijnhuwelijk was absoluut GEEN sprake.

Zij zijn ook méér dan 2 jaar gehuwd geweest.

Op 18 november 2009 zijn partijen officieel uit de echt gescheiden (zie stuk 3).

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker. Hij heeft inmiddels in België het centrum van zijn belangen' gevestigd en wenst al hier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard. De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het rijksregister om zijn beslissing te nemen wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

(...)”

Wat betreft de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071, RvS 19 maart 2004, nr. 129 466, RvS 21 juni 2004, nr. 132 710, RvS 24 februari 2005, nr. 141 180). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden benadrukt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 5 oktober 2001, 99 518, RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171, RvS 27 juni 2007, nr.172 821).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981) en op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en waarin tevens wordt verwezen naar het gegeven dat het huwelijk van verzoeker met zijn toenmalige Belgische echtgenote werd ontbonden of nietig verklaard, daar uit het Rijksregister blijkt dat zij officieel uit de echt zijn gescheiden sedert 18 november 2009 waardoor het recht op verblijf wordt ingetrokken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent zodat het normdoel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Uit het voorgaande is aldus gebleken dat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet noch van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond.

In de mate dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101 624).

Waar verzoeker aanvoert dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk en dat hij en zijn echtgenote wel de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap te stichten ondanks het feit dat ze uit elkaar zijn, stelt de Raad vast dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij beweert dat er *in casu* sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Verzoekers kritiek op dit punt mist feitelijke grondslag.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet dat stelt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De Raad verwijst naar de relevante stukken van het administratief dossier, met name het uittreksel van het Rijksregister en de beëdigde vertaling van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg T.R. Sultandagi waarin de echtscheiding tussen van verzoeker en mevrouw G.G. (...) werd uitgesproken op 18 november 2009. De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het voormelde huwelijk werd ontbonden op 18 november 2009. Bovendien merkt de verwerende partij terecht in haar nota op dat verzoeker dit voormelde gegeven geenszins betwist in zijn verzoekschrift. De Raad benadrukt dat verzoeker zijn verblijf tot meer dan 3 maanden heeft verkregen in functie van zijn toenmalige Belgische echtgenote. Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om dit verblijfsrecht te beëindigen indien het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, wat *in casu* het geval is en wat geenszins door verzoeker wordt betwist. De Raad concludeert dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing binnen haar wettelijke bevoegdheid is gebleven en bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet evenredig is aan het belang van de beslissing voor hem, kan hij niet worden gevolgd. De bestreden beslissing beëindigt het recht op verblijf van verzoeker daar hij niet meer gehuwd is met zijn Belgische echtgenote en dit geheel conform de toepasselijke wetgeving. Als gevolg van deze beëindiging wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven daar verzoeker niet meer over een geldig verblijfsrecht beschikt, hetgeen niet betwist wordt door verzoeker. De bestreden beslissing heeft echter niet tot gevolg dat verzoeker nooit meer het Belgische grondgebied mag betreden. Indien verzoeker meent dat hij voldoende kan aantonen dat het centrum van zijn belangen in België ligt, staat het hem vrij om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat de verwerende partij zich uitsluitend baseert op de gegevens uit het Rijksregister een flagrante schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad vooreerst naar hetgeen wat reeds is uiteengezet omtrent de materiële motiveringsplicht. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoeker de gedane vaststellingen niet betwist en hij bovendien zelf aangeeft dat er geen sprake meer is van een huwelijk. De Raad stelt vast dat het aldus niet onzorgvuldig is van de verwerende partij om zich enkel op de gegevens van het Rijksregister te baseren. Verwerende partij nam de bestreden beslissing binnen de grenzen van haar wettelijke bevoegdheid en heeft zich hierbij op zorgvuldige wijze voorbereid en zij heeft haar beslissing gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op eerbiediging van het privé-leven, het gezinsleven en het familieleven en van het recht om te huwen, aldus de schending van artikel 8 *juncto* artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

(...)

Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het centrum van zijn belangen' gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden. Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

(...)

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de stukken van het administratief dossier en op grond van wat verzoeker reeds zelf aangaf in zijn verzoekschrift blijkt duidelijk dat het *in casu* niet gaat om een effectief beleefde gezinssituatie of om een voldoende hechte relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker betwist niet dat zijn huwelijk met zijn toenmalige Belgische echtgenote is ontbonden.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en geenszins aantoont dat er daadwerkelijk sprake is van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie. Waar verzoeker aanvoert dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd en inmiddels een ruime tijd in België verblijft, benadrukt de Raad dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Bovendien merkt de Raad op dat los van de vraag of gewone sociale relaties beschermd worden door artikel 8 van het EVRM, verzoeker niet het minste bewijs of uitleg aanbrengt over het feit dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft. Een loutere blote bewering volstaat geenszins om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen vaststellen. Bovendien kan artikel 8 van het EVRM niet worden uitgelegd als zou er voor de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor reeds werd gesteld, houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De Raad concludeert hieruit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM omtrent het recht op huwen merkt de Raad vooreerst op dat artikel 12 van het EVRM betrekking heeft op het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. De Raad verwijst naar wat reeds is uiteengezet en benadrukt tevens dat de bestreden beslissing een rechtmatige toepassing inhoudt van de Vreemdelingenwet en geenszins een verbod inhoudt voor verzoeker om te huwen. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485; RvS 20 december 2006, nr. 166 189).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU